Учітесь, читайте, І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь.
Т. Г. Шевченко.

ЗА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ КАДРИ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА У ВЕРЕСНІ 1956 р.

№ 7 (1690) ВІВТОРОК 9 КВІТНЯ, 1991 року Ціна 4 коп.

ОРГАН РАДИ СЕКРЕТАРІВ ЦЕХОВИХ ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ І КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ УКРАЇНСЬКОЇ ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ

ЧЕХАРДА В ГУРТОЖИТКАХ

Гуртожитки — то наше болюче місце. Скільки скарг і нарікань чується стосовно них. Тому житла не надали, бо не вистачає всім. А кому й надали — жаліється, що й сісти ні на чому. В той же час по гуртожитках академії проживає ряд осіб, які невідомо яким чином до них потрапили.

Щоб якось навести лад в цьому питанні, була створена спеціальна комісія, до складу якої увійшли доценти Г. А. Орехівський, І. П. Набока, Б. Д. Гончарук, голова профкому студентів М. М. Моїсеєв, студенти А. Мрачковський, Д. Макаров, В. Ткачук. Вона працювала тривалий час. І от, нарешті, її висновки і узагальнення можна опублікувати.

— То що ж ми маємо й мусимо робити? — з таким запитанням звернувся наш кореспондент до вищезгаданих товаришів. І почув ось що.

* * *

Комісія встановила ряд суттєвих недоліків у використанні гуртожитків академії. Відмічене в наказі ректора № 283 від 29 листопада минулого року «Положення про поселення в гуртожитки УСГА» в дійсності існує під двома документами — «Положення про порядок поселення студентів УСГА в гуртожитки» і «Положення про сімейний гуртожиток Української сільськогосподарської академії». Останні підготовлені житлово-побутовою комісією профкому студентів і адміністрацією студмістечка. Причому коли і ким затверджено —не написано. Але основне не в цьому. Положення по академії не зовсім відповідають вимогам нині діючих юридичних додументів, зокрема, «Типового положення про студентські гуртожитки вищих учбових закладів» (наказ Мінвузу СРСР № 623 від 3 вересня 1986 року) і «Примерного положения об общежитиях» (постановление Совета Министров УССР от 3 июня 1986 года, № 208).

Так, у положенні УСГА зазначено: «Житлова площа в гуртожитках надається адміністрацією студмістечка за рішенням профкому студентів, що грунтується на поданні академічних груп і наказу на поселення від факультетів» і т. д. Звідси неясно, хто господар гуртожитків, хто видає ордер на поселення, хто за що персонально відповідає і т. д. В академічних «Положеннях» не обумовлені права і обов'язки мешканців гуртожитків, що можна і не можна там робити, заходи щодо порушників та ін.

Але навіть цих прийнятих документів не виявилося у комендантів гуртожитків. Так, в 7-му, 11-му — зовсім і не знають про них. То чи можливо правильно вестися, не знаючи, що вимагається? Якщо службові особи не володіють необхідною інформацією, то годі чекати від студентів знань регламентації їх життя в гуртожитках.

Фактично поселення проводилося згідно з наказом ректора № 485 «С» від 16 липня 1990 року «Про закріплення студентських гуртожитків і кімнат в них за факультетами на 1990/91 рр.». Однак виконання цього виявилося багато в чому «творчим» (§2, 7, 8, 17 та ін.). Складно розібратися, до того ж, коли право поселяти в гуртожитки (§9) надано «студентському самоврядуванню», деканам факультетів, зав. аспірантурою, директору студмістечка. Адже тоді логічно, що таке ж право аналогічно одержують і всі особи, які стоять щаблем вище по службі від перерахованих у наказі.

На практиці ж виявилося значно простіше. Завірені підписом директора студмістечка і печаткою ордери потрапляють до комендантів гуртожитків. А вже вони самі вписують туди прізвища студентів (гуртожитки № 8, 11 та інші).

У гуртожитках не створено всіх необхідних умов для нормального проживання, самостійних занять і відпочинку, а також проведення культурно-виховної і спортивно-масової роботи. Зокрема, на одного фактично мешканця припадає менше 6 кв. м. житлової площі, недостатньо меблів, інвентаря, спеціальних приміщень санітарно-побутового призначення тощо. Це ускладнює не лише життя мешканців, а й веде до загрози санітарно-епідеміологічної, пожежної та ін.

В той же час, за даними профкому студентів, згідно з нормами академія може розмістити у своїх гуртожитках 5077 чоловік. У цьому навчальному році потребу в житлі мали 6650, а поселені за наказом 4816 осіб (всього 73%). Насправді проживає значно більше. Цей парадокс— наслідок нерозбірливості і самодіяльності стосовно проблеми гуртожитків (чинне законодавство не передбачає пільгового забезпечення житловою площею студентів старших курсів, іноземних громадян і т. п., як це має місце в академії).

Окремо слід виділити такий факт: у більшості кімнат проживає по 4—5 чоловік, нерідко трапляється і по 6 (з урахуванням інкогніто), що в цілому свідчить про перенаселення. Паралельно чимало кімнат недоселено, а то й пустує зовсім!

Для прикладу: зараз в гуртожитку № 11 одноосібно займають кімнати (та ще й без ордерів?!) студентки 3-го курсу ветфаку Л. Кладницька (кім. 426), 5-го курсу економфаку Л. Ярмоленко (кім. 619), І. Наконечна (кім. 410); по звісно, нараховується ще й одному чоловіку живуть заробітна плата. аспіранти в гуртожитку. № 7 (кімнати 352, 350, 324, 256, 340, 213, 314, 312, 308, 302, 310). А в кімнаті 220 хтось лише тримає речі. Згідно ж з наказом ректора аспіранти повинні розміщатися по 2 чоловіка в кімнаті. В тримісних кімнатах гуртожитку № 10 проживають одружені — без дітей — студенти (кімн. 703, 739, 803 та ін.). В 12-му, де розташовані «кімнати для приїжджих», на момент перевірки виявилися заселеними із 55 лише 15. Факт: в 11 з них живуть іноземці, які навчаються на підготовчому відділенні для вступу до ...медичного інституту(??).

За наказом у порядку необхідності відведено значну кількість житлових кімнат — 66 «для адміністрації гуртожитків». Але мети не досягнуто: мешканці скаржаться в першу чергу на адмінгоспчастину за невпорядковість житла, незручності побуту. У приміщеннях часто брудно. Вплив цієї категорії жильців на стан гуртожитків незначний, хоч за роботу,

Не дотримується і паспортний режим. Перевіркою встановлено масові факти невідповідності ордерів дійсному заселенню як всередині одного конкретного гуртожитку, так і по студмістечку. Так, в кімнаті 417 гуртожитку № 11 проживають студенти, яким виписано ордери на кім 722. А в цій, останній, мешканці мають ордер на кімн. 418, в якій живуть під ордерами кімн. 731. Далі ланцюг потягся в... гуртожиток № 12 і т. д., і т. п.

Студенти, від'їжджаючи на канікули чи виробничі практики, не хочуть звільняти кімнат для використання житла академією за їх відсутності. Однією з причин є недостатність і недооблаштованість камер схову, хоч в гуртожитках використовуються відповідні посадові оклади. Іноді спеціальні приміщення перевантажені речами, що не потрібні в гуртожитках (особливо іноземних сту-

(Закінчення на 4-й стор.)

ГОЛОСЕЕВСКИЙ ЛЕС

Слова Володимира Федорова

Музика Олександра Білаша

Знайомтесь: завлабораторією кафедри іноземних мов А. О. Хрипливий-сумлінний працівник, хороший товариш.

Фото В. ШЕВЧЕНКА

Я немало видал в дальних
странах чудес,
Только годы развеяли
чудо.
Но под Киевом лес,
Голосеевский лес
Я до смертной поры не
забуду.

ПРИПЕВ.

Молча шли со штыками
наперевес
Под смертельный огонь
пулеметов...
Голосеевский лес,
Голосеевский лес,
Ты растешь из сердец
патриотов!

Я их вижу живых, я их
вижу живых —
Молодыми идут по
округе...
Не забудьте же их, не
забудьте же их,
Не забудьте их, дети
и внуки.

ПРИПЕВ.

СПОВІДЬ ГОЛОВИ СТУДРАДИ

...Для початку скажу: в особі одного-єдиного голови студради, коменданта гуртожитку чи його заступника з числа студентів уживаються аж три «я»: чесного громадянина, який справно платить податки і дотримується букви закону; вихованця академії, який гордиться, що УСГА — його альма-матір, і робить все, щоб їй було добре (навіть коли при цьому доводиться йти на деякі порушення); і людина, яка в силу службового підпорядкування повинна слухатися адміністрації — і слухається. Он всього скільки! Чи не забагато? При цьому зрозуміло, що всі ці «я» таки мусять вступати між собою у конфронтацію або повинні шукати спільну мову.

Приклад тому елементарний. У нас в гуртожитку мешкає чужий хлопець. Займає кімнату, до того ж — одну з кращих, і ніколи(!) турбот з поселенням не мав і не матиме. А розгадка тому проста: коли його почнуть «утискувати» — цілий факультет позбавиться можливості проходити літню виробничу практику в господарстві. Цілий факультет! Просто голова колгоспу, який «стоїть» за ним, може відмовитися приймати наших студентів (як це роблять інші) — і все А так (за неписаною угодою) він факультету — базу практики і увагу до прибулих на літо, а ми йому, як компенсацію за тимчасові незручності, — місце-друге в гуртожитку: то для його стипендіатів чи ще комусь. Навіть коли люди того не заслуговують. От і думай: чи варто ради принциповості ламати списи, тим самим з тріском зриваючи факультетський навчальний план?

Або таке. Не секрет, що в кожному вузі вчаться люди, які спроможні — через батьків, рідних, знайомих — діставати дефіцитні будівельні матеріали, без яких аж ніяк не обійтися. Або навіть вони і не вчаться в даному учбовому закладі, але все одно в гуртожитку в силу тих же «здібностей» проживають. Не виняток з цього правила нашого непростого сьогоднішнього життя і академія. Дзвонять тобі, наприклад, з дирекції студмістечка чи з приймальної проректора і просять поселити якогось там Іванова з відомих причин. Піти на конфлікт «не поселю — і край» я можу. Але всередині точить якийсь черв'ячок: а чи правильно повівся, коли в результаті цього академія не отримає того ж цементу, лісу чи скла? Коли вікон склити нічим, а згодом в аудиторії змерзнуть мої однолітки від протягів? Та й адміністрації не послухати не можна...

Отож і доводиться примирювати оті всі «я», що сидять в глибині душі. Я особисто багато чого не розумію в системі поселення. От інколи чуєш доречні нарікання: чому в великій кімнаті проживає сім'я з двох осіб, тоді як у двомісній туляться чотири чоловіка. Чи не краще навпаки? Звісно, можна б. Але місця розподіляються на факультетах і забрати кімнату у них просто неможливо. В силу цього і з'являється один з нераціональних нюансів розподілу ліжкомісць. Та й взагалі, це питання слід зосередити в одних руках, тоді й порядку буде більше. А то маємо чимало поселяючих інстанцій — і дирекція студмістечка, і проректор, і деканати, і профком, і... Загалом, господар потрібен один, а то в семи няньок дитя без догляду.

Як тільки приходить пора поселення, стикаєшся з цікавим явищем. Наприклад, на факультет повинні брати 75 чоловік Значить, і поселяти я маю стільки ж. І раптом, як грім з ясного неба, з деканату не то прохання чи наказ: відшукай ще 25 місць, бо зарахували студентами 1-го курсу 100 чоловік. Ну, а де 25, там можеш—мусиш! — прилаштувати ще з десяток. Але при цьому сімейні кімнати чіпати не можна, та й про тих, про кого мова йшла вище, забувати не слід. А коли ще дізнаєшся, що місця під поселення скорочують...

І це далеко не все. Не додають радості ні ремонт, від якого за два-три тижні не залишається й сліду: скрізь чорнота по кутках і патьоки, фарба відстає від стін; і те, що сидять і сплять студенти на стільцях, списаних вже добрий десяток років, та й тих не вистачає... Коли б не молодість і властива цій порі життєва енергія, можна б і руки опустити.

Записав
В. ВАЛЕНТИНОВ.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Хто ж рубав ялинки?

Ні, не чекав я, коли писав критичну статтю «Почім ялинки на могилах?» («За сільськогосподарські кадри», № 5 ц. р.), що викличе вона таку бурхливу реакцію — демарш першокурсників-економістів, про яких там йшла мова. Дружно з'явилися вони до редакції і гучно взялися звинувачувати автора в тому, що написав все неправду; що працівники дендросаду, котрі йому все розказали про порубані ялинки, — теж сказали неправду. А правду кажуть вони — В. Лавренович, М. Бойко, А. Чабан. Та так настійливо, що хочеш-не-хочеш, а мусиш їм вірити: не рубали, не знайомі, не знаємо. То як же знайти її, ту правду? Одні стверджують одне, інші — цілком протилежне. А двох правд, як відомо, не буває.

В пошуках компромісу редакція вирішила надати слово самому В. Лавреновичу. Він міг викласти свою точку зору і трактовку подій — без жодних скорочень і виправлень підготовленого ним матеріалу, а коли б такі і були — то лише за його згодою. Поруч з цим виступом — для порівняння — планувався і виступ керівника групи озеленення академії А. О. Сиволапенка, на якого посилався в критичній статті кореспондент. Обидва на цю пропозицію згодилися, причому ні той, ні другий з викладом аргументів опонента попередньо не знайомилися б. Було це у вівторок, а В. Лавренович пообіцяв принести свого листа в четвер після 10-ї години ранку. І його чекали. Годину, другу, третю... Весь день. Та він взагалі не з'явився. Ні того дня, ні наступного, ні...

В четвер же під вечір рада секретарів партійних організацій проводила в 2-му гуртожитку, де і мешкають «герої» критичного матеріалу Бойко, Чабан і Лавренович, зустріч з його мешканцями. Звісно, без газети там обійтися не могло. Чесно кажучи, йдучи до гуртожитку, я надіявся побачити там наших першокурсників і нагадати Валерію про його обіцянку. Та, на жаль, ні він, ні його друзі не прийшли (об'ява ж була, бачили), хоча могли й повинні були це зробити, якщо вони твердо переконані у своїй правоті, — щоб у присутності своїх товаришів-однокурсників запитати у партійних керівників, чому це газета «паплюжить» їх добрі імена. Тоді довелося розказати присутнім про нашу розмову з ним: думалося, після зустрічі Лавреновичу про обіцянку нагадають його колеги по навчанню, і він таки зайде до редакції. Довго чекати...

То хто ж хоче правди?..

Пам'ятаєте, як у Миколи Гоголя в «Тарасі Бульбі»: «Відшукався слід Тарасів...». Отак відшукався слід В. Лавреновича та іже з ним — в редакціях популярних республіканських газети, журналу, куди вони подалися шукати «правду». І я дуже сумніваюся, щоб Лавренович хоч словом згадав там про надану йому редакцією «За сільськогосподарські кадри» можливість виступити на сторінках цієї газети і в неточностях «реабілітуватися». Певно, дуже вже хотілося, щоб старші колеги, які всього в цій ситуації не знають, взяли та й висікли друкованим словом академічну багатотиражку: хай знає своє місце. Недарма ж в запалі проговорився: «Ви мене ославили на всю академію, а я вас — на всю Україну».

Ну, що ж, поки Лавренович і К⁰ ходить по високих інстанціях, спробуємо якось розібратись в ситуації, що склалася, самі. Юнаки прийшли до редакції багатотиражки з примірником газети, де в надрукованій статті «Почім ялинки на могилах?» були виділені окремі місця — з якими вони не згодні. От хоча б таке (цитую витримки з статті): «Шукай вітра в полі. Особливо, коли того вітру і в природі не було, а ялинку на меморіалі рубав сам особисто Лавренович. Бо таки вона виявилася звідти — зріз на зрубі при перевірці співпав». Як стверджує студент, він тієї ялинки не рубав і навіть наміру не мав цього, а кореспондент стверджує протилежне. І на основі цього вимагає спростування і вибачення.

Ну що ж: факт є факт— кореспондент не бачив власними очима, щоб Лавренович її рубав, і не мав права писати. За що і просить вибачення. Але ж, як би там не було, сріблясті ялинки на вулиці не валяються. І коли вам її продають, та ще й подалі від людського ока — виносять десь з-за гуртожитку (а, як відомо, наші гуртожитки в районі їдальні всі межують з лісом), — значить, вона таки крадена. Бо людина, яка в ладах з законом, з таким товаром ховатися не стане, піде на ринок та й продасть, а не ховатиме за рогом. Та й не за десятку! Уявіть собі дивака, який 18 літ ростив у себе у дворі сріблясту красуню, а потім зрубав і вирішив ощасливити першого стрічного. А для цього приїхав з нею у академічне студмістечко, заховав, потім торгує. Дивно, чи не правда! «А чому він повинен їхати сюди?» — запитаєте ви. — Може, він її тут виростив?» (а саме до цього і зводив розмову В. Лавренович). Але ж приватного сектора з таким дивом у Голосієві ніхто ніколи не бачив!

Тож хоч круть-верть, хоч верть-круть, але сріблясту ялинку вкрали. І хай це зробив не Лавренович, а хтось інший, — все ж він придбав краденний товар! Навіть не задумуючись про це, хоча бачив: ялинка незвичайна (таких не продається в держторгівлі). Ні, я не вимагаю, щоб він відразу, як побачив товар, вхопив продавця «за барки» і відвів у міліцію: ось злодій, тримайте! Хоча б поцікавився, де таку красуню взяли. Не захотів і навіть не зайшов до дендросаду поцікавитися, що це таке. А там би йому консультацію дали. Ну що ж, не знайшов часу, — тепер вважають злодієм Бо рубати не рубав — згодимося з цим і ще раз перепросимо, — але крадена ялинка стояла в ІІІ-й кімнаті 2-го гуртожитку, тобто там, де він живе. А крадіжка і потурання їй — речі одного порядку.

А мені прийшла на думку розповідь, почута від директора дендросаду. Якось під Новий рік тротуаром вздовж огорожі поспішала дівчина. І помітила, як через паркан майнула тінь. Потім незнайомець з'явився вже з ялинкою в руках. Що робити? Дівчина пішла слідом, наздогнала, завела розмову. Той навіть не підозрював, що вона його помітила вже давно, і охоче вступив у розмову. Слово за слово — дійшли до будинку, в якому розташовувався опорний пункт міліції. Тут їх розмова й закінчилася: незнайомця затримали, а дівчина, «здавши» його з рук в руки, подалася додому. Отак. Отаке почуття громадянського обов'язку.

Другокурсниці лісфаку Тетяна Томасевич, Наталія Скороход, Наталія Курильчук, Олена Ковбин і Тетяна Бартош, які і добре вчаться, і активістки громадського життя.

Фото О. ЛЕВЧЕНКА

ДО УВАГИ ПРОКУРАТУРИ УРСР

А король же голий!, або Лауреат за... плагіат

ФЕЙЛЕТОН

Серед певної частини доцентів немало їх, добряче попотівши над докторською дисертацією, стає докторами наук, професорами. Але чимало й таких, хто думає не над темою її та як би осилити, а щоб без дисертації якнайшвидше стати професором. Правда, оригінальні праці науковців, буває, зараховують і без докторської присвоюють звання професора. Та це, повторюємо, за визначні праці. А їх, отих визначних, одиниці з'являються, хоча бажаючих без дисертації стати професором в багато-багато разів більше (і ряди таких швидко зростають, навіть своєрідна черга встановлюється в нашому вузі, бо ланками, бригадами — не потовпляться до ваківського казана з кашею). Ніде правди діти, декому вдається легко туди пробратися. Та що там у професори, навіть в лауреати Державної премії! Такі в глибокій таємниці тримають тільки їм відомі шляхи наукового росту, коли незаслужено стають обдаровані професорською мантією, книжечкою з золотистими буквами — документ на лауреатство з нагрудним знаком... Тоді ми, йдучи назустріч прагненням ряду інших подібних страждущих до таких почестей, дамо рецепт на прикладі одного енергійного, пробивного доцента, який досяг так сяючих вершин в науці.

Одначе спочатку коротенький екскурс у минуле. Був він у свій час деканом факультету. І ось тоді став подумувати про те, як би знайти якнайкоротший шлях, навпростець до диплома професора, ясно без дисертації, бо на те хтозна скільки пішло б часу. А час, як казав один мудрий чоловік, — це гроші. Гроші ж, в свою чергу, — не пахнуть. Нікому вони не тягар. Копійчина знадобиться, щоб, скажімо, придбати престижнішу автомашину, обзавестися фешенебельною дачею, ну і квартиру належно, по-сучасному, умеблювати тощо... Та невже ви не знайшли б, на що тратити грошенята?

І ото все йшло в А. В. Цилюрика за приємно складеним ним самим планом. В 1975 р. в УСГА вийшла його 1-ша частина навчального посібника «Вредители и болезни культурных растений тропических стран (вредители и болезни чая, кофе и гевеи)». Міжвузівська редакційно-видавнича рада при УСГА (самі видають — самі схвалюють!) схвалила цю працю. Правда ,тираж зовсім скромненький — всього півтисячі екземплярів, та, як самі розумієте, не це головне. А головне — хоч би й жменя була тих книжечок обсягом 8 обліково-видавничих аркушів — аби були не на машинці, а друкарським способом видрукувані. Не одного голосіївського аборигена дещо шокував зміст, про що йдеться, актуальність порушеної проблеми доцентом: екологія шкідників, збудників хвороб згаданих культур. Як на сьогодні — рідкісних і самих культур, може, крім чаю, бо ще трапляється хоч вряди-годи десь бачити, а ось про кофе, а тим більше про останню з згаданих у назві посібника, то й не прояснити собі без спеціальних енциклопедій, що воно і з чим їдять.

Буквально з першої сторінки автор нас вводить у світ знань: у ДРВ 6 видів клопів чаю (а ще є в Індії, Індонезії, Шрі Ланці та ін. Он який масштаб кругозору, мовляв! — **Прим. авт.**), описуючи, в чому схожість на комара нашого, якої довжини вусики, зазначає, що очі червоні (чому б то?), якими кольорами відрізняються черевця в самця і самки, а яйця овальні, з двома волосинками, при чому одна коротка, а друга— довга. А личинки IV покоління зелені, зрідка покриті волоссячком, вусики жовті, очі червоні (яке мале, а вже червоніє.—**Прим. авт.**). Личинки 1-го покоління коричневі, 2-го — жовтувато-зелені, на вершині «пузця» круглий бугорок жовтного кольору (!), 3-го — зелені, в 5-го — «очі чорні, вусики 4-членисті, причому основний членик короткий, товстий, з чітко вираженими чорними штрихами». Та бог з ними, тими клопами, хоч із їх незвичайними яйцями та личинками Скажете: голосієвець даватиме поради далеким в'єтнамцям? Невже він краще від них знає тих клопів? Мабуть, вони б не наважилися чого-небудь навчати голосіївців. Факт, бо вони чемні. Але не в цьому справа. В рахунок активу наукової роботи книжечка шла? Йшла. От і досягалося мети автором. Та сталося непередбачене: наступного року тодішньому ректору надійшов суворий лист з Москви: використання цієї книги припинити для з'ясування питань, що вона породила.. . (Зазначимо в дужках: не один він такий «прозорець» на поради далеким-далеким жителям В'єтнаму. Другого знаємо, який збирається захищати докторську про те, як підвищити врожайність хлібів в... Африці, ніби туди йому ближче, ніж до агростанції УСГА в Митниці, де б міг застосувати свої думки). Науковець задумався.

Став він більше цікавитись каталогами, яка є література з теми, що його б зацікавила. За 7 років до появи його цієї «праці» у Львові вийшов підручник для студентів лісогосподарських факультетів вузів С. В. Шевченка «Лісова фітопатологія». А в 1978-му він там же з'явився вже перекладеним з української на російську мову, перероблене й доповнене видання. Давайте звернемо увагу саме на це видання. Львів'янин скрупульозно попрацював (як і видання 1968 р.), зазначаючи, де його фото, а де інших і кого, як і рисунки з посиланнями на авторів, з чиїх книг взято. Це елементарно, добросовісно.

Не знаємо, як там Цилюрик, вже будучи проректором, скооперувався з тим вченим, але в 1983 р. в київському видавництві «Вища школа» з'явився навчальний посібник «Лесная фитопатология. Практикум», де авторами — А. В. Цилюрик, С. В. Шевченко. І хоча ця книга наполовину тонша від попередніх підручників, де автор сам — Шевченко (тут бачите, він уже опинився на другому місці), та секрет задуму Цилюрика був у тому, щоб більше виділитись: швидше помітять і т. п. Зате в наступній книзі, видно, головний творець, Шевченко, не погодився з таким розміщенням авторства і хоча за алфавітом мав бути на другому місці, та все ж став — на першому (тут уже не відстояв своє почесніше місце Цилюрик, бо співавтор міг би на знак категоричного протесту взагалі його не взяти в колеги, оскільки матеріали майже всі самого. Та про це буде нижче мова детальніше, а зараз повернемося до «Практикума».

Насамперед вражає те, що не стало посилань на джерела інших авторів книг, звідки взято малюнки, чиї фото. Правда, у вступі говориться, що книга ілюстрована великою кількістю малюнків, в основному оригінальних, зроблених з натури, є і кольорові ілюстрації (рисунки, слайди), ще хитріше далі: «деякі малюнки запозичені з різних підручників, посібників і монографій», та це все одно не конкретні посилання. І саме це вже в підручнику С. В. Шевченка, А. В. Цилюрика «Лесная фитопатология», що вийшов у тому ж видавництві у 1986 р., де також немає конкретних посилань на авторство, першоджерела, звідки запозичено рисунки, фото тощо, вже надало сміливості в передмові сказати так: «В підручнику багато ілюстрацій. Більшість ілюстрацій і фотографій виконані авторами». Ось так. Як-то: твоє —моє—наше... Тут зазначено, хто автори яких глав: 1, 3, 4, 5, 6, 11, 12, 13, 15, 16, 19, 20, 21, 23—Шевченко, 2, 7, 8, 9, 10, 14, 17, 18, 22 — Цилюрик; у вступі попередньої книги в них відповідно теми: 4, 5, 6, 9, 11, 13, 15, 17 та 1, 2, 3, 7, 8, 10, 12, 14, 16. В підручник ввійшли матеріали з того «Практикума» та обох видань Шевченкових книг з допрацюванням.

Тепер доцент Цилюрик, будучи співавтором цього підручника й посібника і обіймаючи посаду проректора, став прискорено форсувати своє просування в професори. Невдовзі став ним. Організував собі кафедру до вподоби, став завідуючим нею. І хоча вже не один рік точилися розмови у вузі про доцільність об'єднувати «карликові» кафедри, близькі за фахом, бо ж доходило тоді до того, що на деяких було по півдесятка чоловік у їх складі, та це не стало перешкодою для ще однієї... Була й тоді кафедра фітопатології на чолі з членом-кореспондентом ВАСГНІЛ, відомим ученим, що став академіком УААН, автором ряду нових сортів пшениці й рапсу, популярного підручника «Сільськогосподарська фітопатологія», лауреатом премій Ради Міністрів СРСР й Державної УРСР, та ніщо не могло зупинити Цилюрика. Йому ніби на додачу до співавторства «Практикума» та підручника розробили кафедру, давши солідну (не з одного слова, як та) назву — «Лісових культур і лісової фітопатології». Знай наших!

Може бути, що, йдучи таким шляхом, хтось захоче організувати собі кафедру безлісної (степової) або болотної, а то й просто земної або повітряної фітопатології — он яке ще поле діяльності для декого. Цікаво, як то проходять на подібних, малих, кафедрах засідання? Один — головує, другий пише протокол, третій теж у президії, та якщо навіть всього 1 з поважної причини не прийде, то в залі для голосування сидітиме аж один. Як йому бути — «за» чи «проти»? Ще критичніша ситуація буде, якщо й цей з залу захворіє... Кворум для засідання то й матимуть формально, та хто ж тоді го-

Ну, а висновки робіть самі. Батько того студента заплатив штраф 500 крб.

То що ж все-таки змусило Лавреновича придбати ту злополучну ялинку? За його словами, Новий рік мав святкувати з дівчиною. Та яке ж свято без ялинки? А купити ніяк не міг. Чи так це? В цій же академії кілька днів торгували ними, коли завезли з лісництва. Одна, знаю, навіть в Запоріжжя «поїхала»—поїздом, бо там і дійсно в степах ялинки не ростуть. Було б тоді бажання купити... За троячку, а не викидати червінця.

А далі взагалі чорний гумор пішов. Ялинку купував — для однієї дівчини, а в кімнаті (коли прийшла комісія з спеціалістів дендросаду, щоб дізнатися, що то за ялинка така — чи не крадена з меморіалу), виявили... іншу й з іншим хлопцем. Вони, певно, читали там заборонену літературу типу Лимонова, Солженіцина, Набокова або, не дай бог, друкували кооперативні гроші, бо дуже довго не відчиняли на стук у двері. Та й попалися випадково: подумали, що настирні відвідувачі вже пішли...

Оце написав і думаю: а може, краще ці рядки викреслити й імена не згадувати? Бо прийдуть ще й ці двоє й звинуватять автора в усіх інших смертних гріхах? Ключ від раю їм виділив той же Лавренович. Від цього він не відмовляється...

Та повернемося до нашої статті. Тепер про абзац, з яким вся кімната не згодна. Цитую: «Останній і виявився «першим» — ініціатором і виконавцем вирубування (хоча сам він від цього категорично відмовляється) при безумовному потуранні і моральній підтримці решти». От саме оця фраза — «при потуранні і моральній підтримці» дуже не до вподоби двом іншим з згаданих першокурсників — М. Бойку та А. Чабану. На їх думку, нічого такого не було. Хай і так, згодимося. Але звернемо увагу на один нюанс версії, за якою Лавренович придбав сріблясту ялинку у незнайомця. Той попросив за неї 15 карбованців, а у Валерія було лише 5. Згодилися на червінці — і п'ятірку, якої не вистачало Лавреновичу позичив саме Бойко. Що, і в нього полуда на очі впала: не бачив, що ялинка— срібляста? І не здогадався, що такий товар в такому місці і по такій ціні явно крадений? І після цього ще сміють стверджувати, що ні про яке потуранння і підтримку й мови не може бути... Ото живуть у кімнаті 5 чоловік, і некрасивий (скажемо м'яко так) вчинок одного — будь-який, виходить!— не осуджується. Лиш виправдовують. І мовчання ж — це ни знак згоди.

До речі, хочеться дати пораду (вже скільки порад довелося дати!), перш ніж помітити в оці іншої людини колоду, гляньте в своє й своєчасно завважте там крихітку сміття. Це до того, що, перш ніж звинувачувати іншого в недобросовісності, згадайте: М. Бойко («Мені ця ялинка ні до чого, я поїхав додому і повернувся аж 2-го увечері») — що 2 січня в академії був учбовий день, який ви, хоч і першокурсник, вже сміливо прогулюєте; А. Чабан («Мене взагалі в цей час в кімнаті не було — з 25 грудня і до кінця в зв'язку з сімейними обставинами не проживав у гуртожитку») — що місць в гуртожитках страшенно не вистачає і на вашому місці міг би жити той, хто за скажені гроші знімає квартиру. А —загалом — не мені вчити дорослих людей, що і як їм робити. Коли це, звісно, не суперечить закону.

Вистачить? Ні? Йдемо далі. Чергова претензія стосується таких слів: «Від одного з наших працівників довелося почути слушну думку: сплутати ялинку звичайну і сріблясту —неможливо. Це міг зробити або несусвітній дурень, або таки він її вкрав персонально. І в тому, і в іншому випадку такі студенти академії не потрібні». Хте це сказав? Прізвище! — настійно вимагали першокурсники — відвідувачі редакції. Даруйте, шановні, але з таким же успіхом можна спитати у вас: а як прізвище того благодійника, який продав вам за безцінь ялинку, що оцінюють в дві сотні карбованців? Давайте обмінямося інформацією. А коли хочете і справді знати — не треба довго мучитися: станьте біля меморіалу перед строєм обрізаних сріблястих ялин і питайте кожного, хто проходитиме — чи можна сплутати їх з звичайними, і що вони думають про тих аграріїв і лісівників, котрі на це «здатні»...

Не думаю, щоб результат опиту був для вас втішним...

В. ОБРАМБАЛЬСЬКИЙ,
кореспондент.

Пост фактум. Працівники дендросаду мають свою конструктивну думку щодо вирублених ялинок. Оскільки знищеного до життя не повернеш, а великої користі з того, що декого за це відрахують з числа студентів, не буде — ліпше висадити нові ялинки. Звісно, за рахунок винних... І на тому — справі кінець.

Хто «за»?

Редакція підтримує цю пропозицію.

КОНЦЕРТ АМАТОРІВ

...Як прийнято, щовесни в наш Голосіїв приходить пора музики та співу. І розпочинається вона за традицією виступом духового оркестру. Ось і цими днями відбувся концерт народного колективу — лауреата І і ІІ Всесоюзних фестивалів самодіяльної творчості, лауреата обласної комсомольської премії ім. О. Бойченка, республіканських конкурсів духових оркестрів, телетурнірів «Сонячні кларнети». Репертуар включав поряд з класичними творами і українські народні мелодії на наспіви.

Чудова виконавська майстерність музикантів з вдячністю сприймалася присутніми в залі, і вони не скупилися на аплодисменти. Полонив зал своїм співом Ярослав Михайлович. Майстерно виконав соло на трубі Віктор Лейсман, хороші виконавці Олександр Самойлов, 4-курсник факультету механізації сільського господарства, Володимир Ковальчук та ін.

На превеликий жаль, слухати справжніх майстрів самодіяльного мистецтва, захоплюватись їх стараннням, схиляючись перед майстерністю диригента Є. А. Доненка, який сам написав чимало для оркестру, прийшло небагато студентів. Було ніяково, тому що в залі одиниці, під кінець, правда, трішки підійшли люди. А майстерності у виконавців було достатньо, щоб нею обдарувати сотні слухачів.

В. КОНОНЕНКО,
доцент.

М. ГАЛУШКО,
зав. клубом.

Л. ВОСТРОКНУТОВА,
відповідальний секретар первинної організації товариства «Знання» УСГА.

ЦЕ Ж ТРЕБА! ХИТРА ВОРОНА

Йду вчора вулицею, і раптом зверху на проїзну частину біля мене падає... волоський горіх. Нічого в цьому не було б дивного, якби горіх ріс поруч. Але, над головою, окрім неба— нічого. Хоча ні, слідом за горіхом спікірувала на дорогу сіра ворона. Подивилася на нього, взяла в дзьоб і злетіла. Піднялася якомога вище, розкрила дзьоб, горіх знову полетів на бруківку і цього разу розколовся. Хитрий птах виклював смачну серцевину...

Це ж треба таке! Доводилось десь читати, що так розколюють мушлі об прибережне каміння морські птахи. Тепер же побачив на власні очі, як робить це з горіхом сіра ворона.

Кирило КАСАТКІН.

...ЗМІШАНЕ—ЖИТТЯ

Змішане страхування життя — найпопулярніший вид особового страхування. Договори його укладаються на будь-яку суму за тарифами «А» або «Б» з особами віком від 16 до 70 років на 5, 10, 15, 20 років, але не далі досягнення ними 75-річного віку. Щомісячний внесок залежить від страхової суми, строку страхування та віку страхувальника. Внески сплачуються за кожний місяць. По закінченні строку дії договору виплачується сума, на яку було застраховано.

Умовами цього виду страхування передбачено також обов'язок органів Держстраху виплатити страхову суму або відповідну її частину при повній чи частковій постійній втраті людиною загальної працездатності в разі травми, випадкового гострого отруєння, захворювання на кліщовий весняно-літній енцефаліт або поліомієліт, а також в інших передбачених договором випадках. Якщо строк страхування укладений за тарифом «Б», то при втраті страхувальником загальної працездатності від причин, передбачених договором страхування, сума, що підлягає виплаті, подвоюється.

лосуватиме? Але це інша тема, окремої розмови.

Остання «Лесная фитопатология» дуету виглядає й справді солідно: понад 32 з половиною обліково-видавничих аркушів, з величезною кількістю рисунків, фото, в тому числі кольорових, з форзацами, обкладинка це звичайно тверда, а з припресовкою — як подарункове видання. Такої честі підручники, а тим більше «практикуми», хоч і з кольоровими вклейками, дуже рідко удостоюються .Так що треба віддати належне наполегливості, «пробивній» натурі київського співавтора... А що? Він вніс «рацпропозицію» не так, як було в Шевченка, зазначати авторство малюнків та фото, табличок з десятками, сотнею цифр, а завуальовано — більшість виконано авторами, що давало право на незароблений гонорар (за чуже).

Мудрі французи кажуть: апетит приходить під час їди. Цилюрик, легко ставши за ці «праці» замість докторської дисертації (зараховано) професором, захотів ще бути й лауреатом Держпремії Української РСР в галузі науки і техніки. Бачте, він, кажуть, і раніше хотів ним стати, та тоді зовсім не було за що. І в 1988 р. він з співавтором за той підручник стали лауреатами. Щодо заслуг доктора наук проф. Шевченка нема сумнівів: львів'янин самостійно ж написав підручник, потім доповнив і видав з перекладом. Отже, на його базі творився цей підручник, тим більше, що знову перекладати не було потреби: мова російська. Саме це й полегшило «наукові» потуги кандидата біологічних наук Цирюлика при форсуванні «написання» потрібної кількості глав — бери абзацами, сторінками, підрозділами, а то й майже повністю главу з готового останнього підручника. Щоб не займатися пошуками чиїхось подібних книг, то взяв за основу попередню свого співавтора Шевченка.

Настороженого читача відразу заспокоїмо: не будемо томити численним цитуванням шматків з глав Цилюрика та з відповідних — Шевченка для порівняння. Це зайняло б газетну площу (всю) на не один рік. Так, так. Аж зовсім не перебільшуємо. Досить порівняти таке. У підручнику двох авторів главу 2 звіримо, що значиться за Цилюриком, сторінки 38—37 та з книги Шевченка 1978 р., де сам він писав її, — стор. 40—55. Ще полегшимо: стор. обох цих підручників відповідно 38 та 40—41, 38—41 та 41—42, 41—42 та 42—43, 42—48 та 43—48, 48—54; 48—56 та 53, 56—57 та 54—55, 58—63 та 55—61. Ні, тут не описки в нумерації — просто Цилюрик дещо намагався, як заєць, петляти, щоб не натрапили на слід: міняв місцями шматки з підзаголовками, починав списувати з 2-го або 3-го речення, щоб не відразу піймали за співпадання. Буває, з другого-третього речення першого абзаца робить новий, і таким чином відразу губляться початки. Або навпаки, абзаци зводить, робить потім нові й начебто кінці в воду. Та його цю школу плагіаторства розгадати зовсім неважко навіть слухачеві підготовчого відділення. До цієї глави він долучив ще з гл. 3. Сторінки тут див. відповідно обох книг: 66—70 та 61—65, 70 та 65—66, 63—66 та 66—69, 70—71 та 69—70, 71—73 та 70—72, 73—74 та 72—73. Переписано дослівно, повністю, за винятком кількох опущених речень.

Гл. 7 його — це з гл 10. Справедливості ради, слід сказати: він до 10 пунктів «заходів» додав 11-й. Але ж один би, свій, і подав би, то видно було б «науковий» внесок конкретно. Звичайно, 1 пункт з 2—3 речень легше написати, ніж 10 попередніх. Звіряймо стор. 117—119 та 100—101, 119—120 та 104—105, 120—121 та 105—106, 122 та 107, 122—123 та 107—108, 124—127 та 108—111, 127—128 та 111—112. Лише в окремих абзацах, реченнях буває незначне перефразування (може, й то заслуга редактора книги, що підшліфовував повтори і т. п. в міру можливого).

Гл. 8 — з гл. 11. Тут стор. 129—130 та 114—115, 130—132 та 115—117, 132—134 та 117—120, 118, 120—121; 134—135 та 120—121, 136—137 та 122—123, 137—140 та 123—126, 140—141 та 126—127, 141 та 127. Лише в двох місцях по 3 речення перефразовано, а то все підряд «науково» ліпив.

Гл. 9 зроблена з гл. 12: стор. 143 та 128, 143—146 та 131—132, 146—147 та 132, 147—148 та 135, 149 та 133, 149—151 та 135—136, 151 та 136—137, 151—152 та 137 (крім 4 речень).

Гл. 10 — з гл. 13. Див. стор. 157—193 та 139—171, особливо стор. тут 142, 143, 144, 145, 146, 157—184 та 151, 187—189 та 156, 190—191 та 170.

Гл. 14 — це ж гл. 16.

Гл. 17 зроблена з гл. 19. Додав також з гл. 18 стор. 252—263. Див. стор. 307—309 та 261—263, 309—312 та вже з гл. 19 стор. 264—269.

Гл. 18. Це — бувша гл. 20. Див. стор. 313 та 269, 313—319 та 269—271, 317 та 271, 319 та 272, 272—273, 273—274, 313—320 та 273 (крім абзаца тут і 2 речень в інших абзацах).

Гл. 22 в підручнику обох — тут навіть нумерація без змін: стор. 351—365 та 287—292 (це в підручнику, де автором сам Шевченко). Тільки незначні перефразування в кінці глави деяких речень, решта — чиста робота списуна (ці речення— «творчі» — починаються так: «При помощи способа...» (стор. 288), «Питательную среду...» — стор. 288, «Выведением чистых...» — стор. 289, «При исследовании...» — стор. 290.

Тепер відшукайте, що ж залишається Цилюрику? Та й це ще не все. Загляньмо до попередньої книги — їхнього «Практикума», зокрема, тем, які нібито писав Цилюрик, і чи його лабораторні роботи з текстом. Це —що взято в останній підручник з попередньої їхньої книги. До гл 2 Цилюрик умудрився взяти теми з рис., фото, що в «Практикуме» значилися Шевченковими (з теми його 4). Див. відповідно в цих книгах фото 38 та 8, рис. 47 та 25, 48 та 26, тексти перемандрували на стор. 38 з першого абзацу стор. 42, див. 42 та 45, 43 та 46, 44 та 46—47, 46 та 47, 48—49 та 48, 50; 50 та 51, 53 — в обох, 54 та 54—55, 56 та 54, 55, лабораторні 5, 6 7 та 7, 8, 9; стор. 38—39 та 42—44, рис. 24 та 16, 25 та 17, 26 та 18, 27 та 19, 28 та 20, 32 та 21, 33 та 25, 35 та 23, 36 та 24.

До гл. 22 взяв з теми 5 лабораторні роботи: див. 26 та 10, 27 та 11.

В гл. 8 переніс з теми 6 також чимало: див. стор. 130 та 63, 131 та 64 (у нього стало з 2-го речення 2-го абзацу), 133, 135 та 64, 136 та 64, 66, лаборат. роботу 8, що в Шевченка значиться № 12, додав рис. — див. 73 та 27, 70 та 28, 71 та 29, 72 та 30, 74 та 31, 75 та 32, 76 та 33.

Гл. 10 зліпив з теми 9: див. стор. 171 та 81 (з 3-го абзацу), 182 та 82 (тут лише 2-ге речення зробив абзацом, а далі все підряд), 183 та 82, 178 та 83, 185—186 та 83, 187 та 84, 188 та 85, 174—175 та 85 (з 2-го абзацу), 176—177 (з 4-го речення) та 86, 188—190 та 86—87, плюс рис. 113 та 48, 108 та 49, 118 та 50, 105 та 51, лабораторні все, з текстами 11 (це Шевченкова 15), 12, що була в співавтора 16-ю. Отже, в Цилюрикових темах рисунки 1—15, 34—46, 52—64, 70—90, 95—98, 101—107, всього — 73; фото 1—7, 12—17, 21—25, їх — 18. Нагадуємо, це — в «Практикуме», всього ж тут 112 рис. і фото чорно-білих та 63 — кольорових. І ото на жодній з 175 ілюстрацій нема авторства або джерела запозичення. Що й говорити, скромняги!

Для підручника, що відзначений лауреатством, Цилюрик згадані вище глави взяв з Шевченкового 1978 року; лабораторні ж роботи та інше — переніс з «Практикума», що, як ми довели, теж не він писав, а співавтор. Причому, це ж не все, що ми «виловили», подаємо в газеті. А робота, як неважко переконатися, ця була для нас нелегкою — адже треба було не те що сім, а, може, й десять раз гортати різні книги, зводити сторінки та ін. Скажімо, один лиш факт: у їхньому підручнику (1986 року) вміщений рис. 21 з південжини окремих деталей — «Половой процесс у зигомицетов (зигогамия)». Чий, звідки він? Знаходимо в попередній їхній книзі (1983 р.), але й там авторство невідоме, в обох підручниках Шевченка — його нема. А він значиться рис. 27 в книзі проф. Н. А. Черемисинова «Общая патология растений» (М., «Высшая школа», 1973). Звідси ж перекочували й рис., теж непрості, 30! — «Последовательные стадии развития базидии из двухядерной клетки (схема)», який в підручнику Шевченка—Цирюлика під № 23, та чомусь на свій розсуд дали текстовку — «Половой процесс у базидиомицетов (осматогамия)», також рис. 73, 74 стали вже відповідно в них під номерами 53, 52.

Варто показати, як Цилюрик «творчо» списував з Шевченкового підручника 1978 р. в цей (1986 р.). Див. стор. відповідно цих книг 115 та 130. У першій: «Мумификацию желудей вызывает возбудитель...» (тут лат. назва); в другій: «Мумификация желудей (рис. 70). Возбудитель —...» (по-латині. — **Прим. авт.**). Далі спочатку вставляв якесь одне-два слова, потім — шпарив підряд текст. В Шевченка: «Мумификацию семян березы вызывает возбудитель...» (стор. 116), в Цилюрика: «Мумификация семян березы (рис. 71). Возбудитель —...» (стор. 131). Тут з наступного ж речення все підряд списував. Отака «науковість», де лиш на початок речення виносив слово «возбудитель», див. на стор. для порівняння: 117 та 132, 118 та 133, 120 та 134, 121 та 135, 122 та 136, 133 та 148, 135 та 150, 144 та 162, ряд. ін. До безконечності. Беріть глави 2, 7—10, 14, 17—18, 22 (Цилюрикові за кн. 1986 р.) й 2—3, 10—13, 16, 19, 18, 19, 20, 22 (в такому саме порядку) — це Шевченкові за кн. його 1978 р. А високопоставлені чиновники не бачать й цього плагіату, угоди — генделя...

Якщо підсумувати все запозичене Цилюриком для підручника, то йому, по суті, залишаються «введение», «заключение», ну ще «оглавление», список літератури (і неважко взяти в каталозі бібліотеки). Та хіба це науковий внесок, що довідкою засвідчувався з УСГА (коли представляли

(Закінчення на 4-й стор.)

ЧЕХАРДА В ГУРТОЖИТКАХ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

дентів). Тому тривалий період багато кімнат зачинено під... камери схову, а студентам-заочникам, наприклад, ніде під час сесії жити.

На матеріально відповідальних посадах у гуртожитках (комендант, кастеляншa, зав. камерою схову), як правило, значаться студенти стаціонару, які в цілому не встигають поєднувати ефективні роботи з успішним навчанням. Загострює проблему тут і часта змінюваність кадрів, в тому числі і впродовж учбового року. Службові інструкції працівниками гуртожитків виконуються погано.

Все більш нестерпним стають факти свідомого порушення жильцями правил внутрішнього розпорядку в гуртожитках — псування майна, самовільне переобладнання кімнат, обклеювання стін непристойними зображеннями, пияцтво і т. д. При цьому далеко не завжди вдається відшкодовувати матеріальні збитки за рахунок порушника. Наприклад, в гуртожитку № 7 лише протягом останнього місяця самовільно замінено 50 замків з пошкодженням дверей, запасні ключі від яких студенти відмовилися віддати коменданту, і т. ін.

Відповідні служби академії, включаючи бухгалтерію, не змогли застосувати дійових економічних важелів для забезпечення нормальної життєдіяльності гуртожитків, достатньої матеріальної відповідальності за їх стан як працівників, так і мешканців. «Зрівнялівка» перешкоджає стимулюванню кращих і не сприяє зміцненню дисципліни й порядку. Диференційований підхід, заохочення і санкції ще не стали звичними, чого вимагає розладнаний господарський механізм гуртожитків.

Робота у студентських гуртожитках ще не стала важливою органічною частиною всього учбово-виховного процесу в академії, про що свідчать такі факти: з 18-ї до 22-ї години лише незначна кількість мешканців готувалась до занять, решта ж займалась іншими справами, а то й не була зовсім (і це в робочі дні). Серйозно недопрацьовують тут профком студентів і студради гуртожитків, керовані ним, інші громадські організації. Вина також тут і на всіх членах трудового колективу академії. Особливо — адмінгоспчастини і її проректора І. П. Радька.

Все це дозволяє зробити ряд узагальнюючих висновків і пропозицій.

Гуртожитки академії опинились у загрозливому становищі. Їх мешканці справедливо скаржаться на всілякі порушення, безгосподарність, зловживання, несприятливі умови в цілому. Далі так продовжуватись не може. Найчастіше головною причиною недоліків студенти називають незадовільну роботу адміністративно - господарської служби. До нового учбового року гуртожитки слід привести у відповідність до нормативних документів, заселення проводити лише після створення необхідних житлово-побутових умов і з дозволу санітарно-епідеміологічної, пожежної та інших спеціальних установ. Доцільно створити вузівську постійно діючу комісію по гуртожитках на чолі з проректором, яка б на основі офіційних директивних актів, з урахуванням досвіду інших вузів до 30 квітня ц. р. підготувала єдине «Положення про гуртожитки Української сільськогосподарської академії». В ньому сформулювати загальні визначення, порядок надання житла і користування ним, права і обов'язки мешканців, нову структуру управління, принципи оплати, виселення, роботи з жильцями тощо.

Основними критеріями (законом) при заселенні студентів мають стати успішність у навчанні, матеріальний стан, виконання правил внутрішнього розпорядку за попередній рік, громадська активність. Невиправдано поселяти в один гуртожиток студентів декількох факультетів. Протягом учбового року виселення передбачити після виключення з академії за навмисно вчинену значну матеріальну шкоду (звичайно, відшкодування збитків здійснювати за рахунок винних добровільно або через суд), пияцтво чи інші свідомі грубі порушення норм життя у гуртожитках. На це має дати згоду профком студентів. Комісія у загальноакадемічному плані вирішує питання розподілу житла між факультетами, здійснює контроль за дотриманням «Положення», розв'язує конфліктні ситуації. На рівні факультетів створюються аналогічні комісії з представників адміністрації та громадських організацій. Недоцільно використовувати студентів стаціонару на матеріально відповідальних посадах як у гуртожитках, так і взагалі. Єдиним документом, що дає право на житло, служить ордер, в якому зазначається конкретний гуртожиток і кімната, де (і лише там!) повинен жити і прописатися кожний мешканець. До речі, Рада Міністрів УРСР визначила, що видачу ордера здійснює лише адміністрація вузу, якому належать гуртожитки; на основі спільного рішення про поселення адміністрації, профкому студентів та інших громадських організацій. Всі, хто живе в гуртожитках, повинні знати і дотримуватись вимог «Положення...» та інших документів, нести персональну і перш за все матеріальну відповідальність за їх невиконання. Безкарність — одна з важливих причин відмічених порушень. Економічній службі, бухгалтерії належить обгрунтувати нові розміри оплати за проживання в гуртожитках, штрафи за порушення «Положення...» як працівникам, так і мешканцям. У порядку експерименту дозволити комендантам в оперативних ситуаціях поселяти приїжджих у гуртожитки за плату на тимчасово вільні місця на добу з видачею квитанцій. Доцільно встановити тарифи за користування камерою схову і т. ін.

Потребують кращого матеріального заохочення і диференційованого підходу голови студрад та інші активісти гуртожитків. Це за умови, якщо вони приносять загальну користь своєю діяльністю.

На перспективу академії потрібні ще три гуртожитки сучасних проектів, не гірших від 12-го; застарілі будівлі потребують докорінної реконструкції і модернізації.

Вирішенню згаданих та інших питань сприяло б періодичне анкетне опитування студентів, щоб повніше враховувати їх потреби і пропозиції при виробленні колективної думки, як удосконалити життєдіяльність гуртожитків. У цьому відношенні не використовуються можливості й багатотиражної газети академії «За сільськогосподарські кадри».

* * *

Всі ці питання стали предметом детального розгляду на засіданні ректорату. За даними, які виявила згадана комісія, буде прийнято відповідне рішення.

Л. НЕСТРУЄВ.

А король же голий!, або Лауреат за... плагіат

(Закінчення. Поч. на 2-3 стор.)

книгу на премію) як 40%? А на додачу з передмови дізнаємося, що й її доопрацьовував та літературу добирав його колега. Виходить, Цилюрику залишаються «Оглавление» та... палітурки. Бо внесок мікроскопічно мізерний. Звичайно, за таке співавторство не дали б звання лауреата. Просто, була б нагорода одному, справжньому автору, яким є С. В. Шевченко. Відпав би «пасинок». Як все відпадає, що прилипає.

Відомо, що видання чужого твору або частини його під своїм авторством є плагіатом й карається законом (відповідні статті там є). Тільки сам автор може вносити зміни, доповнення, скорочення тощо. Цилюрик дуже багато взяв чужого текстового матеріалу, неправомірно використав моделі будови окремих вірусів, принципові схеми, структури, фото, малюнки інших. В підписах до ілюстрацій допущено грубі порушення щодо зміни назв, доповнення, скорочення, часом викривлення в тлумаченні суті авторами. Назвемо м'яко так: наукова нечистоплотність, недобросовісність.

Стався обман на високих рівнях: вчена рада факультету, де працює А. В. Цилюрик, рекомендуючи його на лауреатство за цей підручник, — УСГА—Міністерство вищої і середньої спеціальної освіти Української РСР — Комітет по Державних преміях УРСР в галузі науки і техніки при Раді Міністрів УРСР; нарешті, «наукова липа» Цилюрика була скріплена в постанові про присудження Державної премії підписами тодішніх першого секретаря ЦК КПУ В. Щербицького та Голови Ради Міністрів УРСР В. Масола. І так безвідповідальність, що народилася в УСГА, породила потім з малого велику брехню, винесла на загальнореспубліканський рівень. Невже ніхто нічого не помічав, що Цилюрикові глави в оцінюваному підручнику — це лиш в основному перестановка нумерації взятих з книги Шевченка? Дивіться ось: гл. 2 — це списані 42 сторінки з 53, в гл. 9 лиш 4 стор. лишились не переписаними, в гл. 8, 22 — по 2 стор. обминув, в гл. 14 з 30 стор. 1 опустив, в гл. 7, 10, 17 та 18 — все позичене! Але ж, виходить, ніхто не дивився в книгу, а вірили всі дезінформації довідки з УСГА.

Прикро навіть думати, що створено фальшивку на лауреатство, змову допущено, оформлено обман через зловживання службовим становищем (тут ще одна стаття складу злочину). Всі наче оніміли, засліплені силою до слави. Ось так і замкнулося коло кругової поруки. Коли ознайомилися ми з конкретним внеском Цилюрика [в підготовку підручника, то його погорде «Ми вдвох написали» можна порівняти з словами мухи з відомої байки, яка казала, що вона з волом орала, сидячи у нього на розі. Проф. Шевченко писав «і за того парня»! Наукові «маніпуляції» викрито. Треба, щоб таке легке досягнення професорства стало й для інших наукою. А то й сьогодні є такі доценти, завкафедрами, які думають не над тим, як би написати на актуальну тему докторську дисертацію, а денно мізкують, щоб без неї стати професором. Та тоді ще й посміхаються з тих, хто критикує подібне «сólом'яне» професорство: «А що дало ваше донкіхотство?» Так, важко боротися з рецидивами ерозії, запаленням совісті недобросовісних, які, мов вовки в оточенні, групуються для прориву.

Читачі можуть подумати, що абсолютно ніхто не бив тривоги раніше. Били, й немалу. Та, як не прикро, не прислухалися там, куди зверталися. А таємниця полягає в тому, що ніяк було відкликати свого «протеже» з кандидатів у лауреати. На факультеті його всіляко вихваляли на вченій раді, причому говорили про що завгодно, лише не по суті справи, бо й спеціалістів там з даної галузі бракувало. Ніхто не аналізував того підручника. Скріплене клопотання підписами пішло вище, а з ректорату й парткому (тодішнього) з новими відповідальними розписами «трикутника» надійшло в райком партії і того ж дня теж завізовано. Потім все вище рухалося, до мети. В цілому в академії обговорення тієї книги як такої, що висувається на Держпремію, не було. Все йшло по каналах паперотворчості, коли без присутності людини судять про неї по «бамагах». Все вище просувалося клопотання-рекомендація на присудження премії, вкривалося новими й новими візами, що схвалюють, підтримують, не заперечують.

Місяців за три до постанови про присудження премії одному з цих авторів надійшов лист додому від принципової людини, що, мовляв, чому мовчите, якщо книга ця висунута на таку високу відзнаку, а в ній плагіаторство? Зазначалося, лист цей повторно: перший посилався йому на адресу академії. В канцелярії показали підпис когось з лісфаку, що туди передано його листа. Там слід загубився. Ясно, що зміст став відомим комусь з викладачів, але не забили на сполох.

Тоді потерпілий про це неподобство дав запит у партком УСГА. Це було 28 вересня 1988 р., постанова ж мала бути 25 грудня, так що часу ще було досить для виправлення становища.

Наступного дня, не маючи й усної відповіді від парткому, три комуністи (в тому числі перші два автори цих рядків) написали листа про плагіатство в Держкомітет УРСР по преміях.

У наступному місяці, виступаючи на звітно-виборній партконференції УСГА й говорячи про таку поступку перед совістю Цилюриком, перший з цих авторів фейлетону передав текст зіставлення «запозичених» глав, тем — прямо у президію, через секретаря РККПУ, тодішній завідуючій відділом науки і учбових закладів міськкому партії Р. І. Черв'яковій. Роза Іванівна, кандидат наук, на диво, проігнорувала цим повідомленням, бо нічого не ставало на заваді до лауреатства. Так клопотання факультету з лютого потайки, без гласності, торувало шлях до лауреатства.

Потім були листи цих авторів (міністру) Мінвузу УРСР — В. Д. Пархоменку, копія—ректорату, парткому УСГА; до парткому Мінвузу УРСР — В. П. Погребняку з проханням запросити по попередньому «сигналу» його авторів на засідання колегії, партійного комітету. Листи повторно народжувалися, бо на попередні не відповідали. Правда, на той лист міністру, кажуть, була в академії представниця методкабінету Н. В. Лисицина, але чомусь не побажала зустрітися зі «скаржниками».

Був і лист трьох комуністів в Держкомітет по преміях, і пішов на адресу тодішнього члена Політбюро ЦК КПУ, Голови Ради Міністрів УРСР В. А. Масола. Аж це подіяло. Певно, звернули увагу на переконливі документи зіставлення «написаного» Цилюриком, та звідки. Огидність наяву! Такі спритники ганьблять честь, гідність науки, звання професора, лауреата премії.

Телеграми повідомляли всіх, що запрошуємося на засідання експертної комісії на 17.X. Отож попереду ще понад два місяці до появи постанови про присудження премій. Поїхали Дорошенко й Півень, а один через ускладнення здоров'я, підірваного на війні, не зміг прибути. Нас насторожило насамперед те, що з членів комісії лиш один спеціаліст з фітопатології. Розчервонілі сиділи й Цилюрик з Шевченком. І не могло нас не здивувати, що з упередженістю розпитували заявників, а не звинувачених. Доводили нам, що порушень ніяких нема, на цьому й завершили. Познайомити нас з офіційним рішенням комісії відмовилися, пославшись на якусь секретність процедури. А як же тоді розуміти запрошення до колективів, усіх надсилати свої зауваження щодо робіт, опублікованих для висунення на премії? Потім зав. групою листів управління справами Ради Міністрів УРСР І. Будзилович повідомив на підтвердження думки, що «наукова й правова експертиза» не знайшли «порушень норм авторського права» при написанні, «згаданий підручник визнано творчою працею». (? — Авт.). Цікаво інше: чи взагалі він, відповідальний керівний товариш, визнає, що десь у чомусь існують якісь порушення?

Гадаємо, цікава і така деталь. На тій експертній комісії головував бувший директор харківського галузевого НДІ, причетного до лісового господарства, П. С. Пастернак, який є членом вченої спеціалізованої ради... лісфаку УСГА, а головою був... Цилюрик! То він уже, ясно, не докопувався до істини.

А як «принципово» обговорювали цей підручник на колегії Мінвузу УРСР ще в березні того року міністр В. Д. Пархоменко, його заступник Л. О. Капищенко та ін. півдесятка керівних товаришів! Дружно, одноголосно «за» висунення на премію. І є в УСГА такі, хто гордиться й козиряє близьким знайомством, як друга з заміністра...

Були й ін. думаючі люди в академії. Один проф., спеціаліст, близький з даної теми підручника, відверто сказав нам на запитання, чому Цилюрик пішов таким легким шляхом: «Та, бачте, захотів наловити рибки й ніг не замочити». Другий проф., відомий фітопатолог, ще конкретніше висловився: «Я бачив, що там не все, як слід, радив начальству відкликати матеріали — представлення на Держпремію — не послухали, казав же, що люди не змиряться, писатимуть...»

І справді, з цим змиритись не можна. Ті, хто візував, підтримував кандидатуру Цилюрика на премію, потім стали зі всіх сил захищати честь свого заплямованого мундиру, рятувати підмочену репутацію. Бо за те, що підвели кожні своє вище начальство, можуть одержати нагаяння, хоч би й аж до увільнення з роботи. А це нікому не до вподоби: втрачати тепленьке місце, добре оплачуване. То що ж робити? Хто винен? Читачі підкажуть, як бути. Може, за професорство, незаслужено дане, ВАК перегляне своє попереднє рішення, а тисячі карбованців за лауреатство доведеться повернути державі. Як незароблені. Матеріали для послуг законників.

В. ДОРОШЕНКО,
член КПРС з 1952 р., в УСГА з 1956 р., доцент кафедри політекономії, інвалід Великої Вітчизняної війни.

М. ПІВЕНЬ,
член КПРС з 1958 р., двічі виключався безпідставно, то поновлювався в партії, в УСГА чверть віку, був доцентом на лісфаці.

М. ПЕТРЕНКО
та ін. — група товаришів.

СМІХОТАЙП

Чи надається додатковий медовий місяць тим, хто справив «золоте весілля?».

* * *

— Які потрібно мати міцні жили (нерви), щоб витримати, коли на роботі начальник, а вдома жінка тебе гризуть, їдять?

* * *

В день зарплати у чоловіка піднявся тиск, що жінка й діти тікали з дому.

А. ВЛАСЮК.

Роздуми авторів публікацій у нашій газеті не завжди в усьому можуть збігатися з точкою зору редакції.

«За сільськогосподарські кадри» — орган совета секретарей цеховых партийных организаций, ректората, профкома, комитета комсомола Украинской ордена Трудового Красного Знамени сельскохозяйственной академии. (На украинском языке).

Засновник — УСГА.
Газета виходить — по вівторках.
Друк високий.
Формат — А-3.
Тираж — 1700 примірників.

Редактор М. МАЩЕНКО.
Адреса редакції: 252041, Київ-41, вул. Героїв оборони, 15, кім. 25-а, 3-й уч. корпус, тел. 267-82-09, внутр. — 32-09;
ПИШІТЬ, ДЗВОНІТЬ, ЗАХОДЬТЕ.

друкарня Південно-Західної залізниці. вул. Лисенка, 6. Зам 569

До уваги читачів: ГАЗЕТА ЗАВОЗИТЬСЯ В УЧБОВІ КОРПУСИ № 1,3, 4, 10, 12.